

jager efter den ydre Skønhed hos den Kvinde, han ønsker til Hustru, som om det kun er Legemet, han vil formæle sig med, Sjælen, den maa for ham gerne være i Fængsel!

Dersom de unge Kvinder vidste, at den Kærlighed, der kun er knyttet til den ydre Skønhed, dør med den; dersom de vidste det, mon da saa mange unge Kvinder gik glade ind i Ægteskab, som er knyttet til slig overfladisk Følelse?

Et 100 Aar er gaaet, en ny aandelig Understrøm løber glødende gennem Menneskene, ogsaa i vort lille Land. Mange af de ældre Kvinder, som endnu sidde som Fanger i denne Bastillens Fængselsmur, er netop dernede blevet klar og sikker paa Kvindernes Ret som Menneske. Mange ædle Mænd føler det uværdige i Kvindernes borgerlige Stilling og forstaar, at Mændene selv ikke taber mindst ved Kvindens Udelukkelse fra Ordningen af Samfundet.

Lad os Kvinder, der sidde indenfor Bastillens Mure, ikke længer forsvare vort eget Fængsel, men lad denne Mindetag, den 14de Juli, tvinge ædle Mænd til at storme vort Fængsel, aabne Portene, kalde Kvinderne ud og frem til Frihed og Lighed i alle Rettigheder, at Broderskabskærligheden kan blive levende til Fred og Lykke for Samfundet.

Ingen underjordiske Fængsler mere, Bastillen maa stormes og Julisøjlen rejses!

Støt Kvindesagen, hold „Hvad vi vil“!

Moderne Kammeratskab.

Af
Anna *.

Axel Vinge og Elise B havde levet et fortroligt kammeratlig Liv i deres Opvæxt. Deres Forældre paa begge Sider vare frisindede overfor Børnene, og især var det Elises Moder en Fornøjelse at fremhæve det gavnlige i for de unge at leve et ubundet Kammeratliv.

Det var derfor en Selvfølge, at Elise, som havde fuld Frihed til at tumle sig med Drengene i Sport og Leg, ogsaa lærte af dem i andre Retninger. Da hun blev større, ønskede hun ligesom Drengene at gøre et fornuftigt Arbejde, vælge sig en Gerning, hvorved hun i Fremtiden fik en selvstændig Virksomhed.

Hendes rige aandelige Evner i Forening med hendes sunde, kraftige Natur gjorde hende det muligt at vælge hvilken Stilling, hun vilde.

Da hun derfor fik et fordelagtigt Tilbud om Uddannelse paa et af de største Handelshuse, og da hun

ikke følte Kald i anden Retning, tog hun imod Tilbudet.

Axel Vinge, som var nogle faa Aar ældre, havde ogsaa valgt Forretningslivet, men han tog som ung Mand til Udlandet, hvor han forblev en Del Aar.

Da han atter kom tilbage til Hjemmet for at etablere en Forretning, mødte han paa ny sin gamle Skole- og Legekammerat, og der opstod snart et fortroligt Venskab mellem dem.

Det overraskede dem begge at finde hinanden saa udviklede, saa rige paa Erfaring, som Elise udtrykte sig. De fælles Interesser i Handelsverdenen, samme Opfattelse af sociale Forhold, Personer og Kunst, i alt var de enige, ja indtil smaa Enkeltheder i det daglige Liv.

Denne Samstemning førte snart med sig, at de ikke kunde undvære hinanden. Det gamle kammeratlige »du« beholdtes, og det var ganske naturligt, at da Axel etablerede sin ny Forretning, antog han Elise til første Fuldmægtig.

Hendes Dygtighed og Paalidelighed gjorde hende velskikket til at udfylde denne Plads, og Forretningen gik hurtig fremad.

Et Par Aar gik hen i stor Travlhed for dem begge. Det personlige Venskab imellem dem og Agtelsen for hinandens Menneskeværd var voxet i den Tid, og de kunde tale sammen om alle Ting. Naar Forretningen var lukket, var det ikke saa sjældent, at de foretog smaa Udflugter sammen i den fri Natur.

Deres nærmeste Slægtninge nærede ingen Betæneligheder overfor denne Frihed, og selv følte de unge sig myndige, derfor færdedes de fuldkommen uhindret.

Saa var det en Søndag, en af de milde Foraarsdage, der kan fremkalde disse ubestemmelige Længsler. Der føles Trang til at komme bort fra Byen, ud i den fri Natur, og kommer man saa ud, saa stiger blot Uroen i Sindet. Man kaster sig i Græsset, stirrer op i Trætoppen og trylles af den forunderlige Fuglekvidder.

Hjertet udvider sig, det er, som det ikke kunde faa Plads, man synes at kunne omfavne hele Verden. Saaledes følte i al Fald Elise sig tilmode, her, hvor hun sad under de lyse Bøge i Dyrehaven, ved Siden af Axel.

Samtalen var gaaet istaa, ingen af dem kunde nyde noget af de Forfriskninger, de havde medtaget.

Axel begyndte med at tale om, hvor kedeligt det var at være alene, og at man helst maatte være flere paa saadanne Fodture o. s. v.

»Du plejer jo altid at forlange, at vi helst skal gaa alene, for at kunne tale fortroligt,« svarede Elise.

»Ja, ellers, men mærker du ikke selv, kære Elise, at Indholdet slipper op for os, Livet kræver Afvexling, og dets Rigdom ligger i Mangfoldigheden.«

De sad tavse en Stund og saa paa Dyrene, der legede inde mellem Stammerne eller gjorde lang Hals for at naa en bladrig Kvist.

»Ja noget skal vi da tale om,« sagde Axel, og han begyndte at fortælle om sine Oplevelser i Udlandet, om Livet i Paris og andre Steder, hvor han havde været, men Elise sad adspredt og pillede Bla-